

[Viggo Starcke.]

vil i høj grad medvirke til at forbedre forsvarsstyrkens kvalitet. Da driftsudgifter og anlægsudgifter for en væsentlig del står i relation til det årlige antal uddannelsesdage, vil man samtidig nedsætte udgifterne til forsvaret betydeligt.

Ved at lade hele forsvarsstyrken virke som dækningsstyrke vil man forøge landets beredskab. Dækningsstyrken består i øjeblikket kun af en årgang, der, som det er sagt, endda kun er delvis uddannet. Hvis dækningsstyrken kun består af en ikke helt uddannet årgang, er det apparat, som en fjendtlig angriber skal sætte i gang ved overrumplende angreb, så lille, at chancen for, at vi kan få et varsel om fjendtlighederens begyndelse, bliver ganske ubetydelig; følgen er da, at dækningsstyrken og derigennem hele forsvaret kan løbes over ende med en forholdsvis ringe indsats. Omvendt vil en større dækningsstyrke kræve en langt større angrebsstyrke, hvad der atter vil medføre, at der dels er mulighed for, at det fjendtlige angreb helt vil udeblive, dels er en rimelig chance for at opdage, hvad der er i gære, og derefter træffe de nødvendige modforanstaltninger.

Ved eventuelt at sprede repetitionen af de militære færdigheder ud over for eksempel 8 år, i hvilke mandskabet står i forsvarsstyrken, vil man kunne vedligeholde dens krigsduelighed gennem hele beredskabsperioden, mindske den tid, der medgår til repetitionen, og øge mandskabets interesse i øvelserne. Efter den nuværende ordning er repetitionen af de militære færdigheder henlagt til tiden umiddelbart efter rekrutuddannelsen, dog med enkelte gennemgange af det lærte materiale, som dermed i løbet af de år, mandskabet står i forsvarsstyrken, er udsat for at glemmes.

De øvelser i større led, som er nødvendige for at uddanne befalingsmændene i føring og for at samarbejde i hele forsvaret, er i øjeblikket i hovedsagen henlagt til tiden umiddelbart efter rekrutuddannelsen, hvorved disse øvelser ofte kommer til at virke sløvende og irriterende, da den enkelte værnepligtige føler sig veltrænet og veluddannet og derfor for sit eget vedkommende ikke har let ved at se formålet med øvelserne. Idet man anvender færdiguddannet mandskab til disse øvelser og f. eks. spreder øvelserne over alle de 8 år i beredskabsperioden, i hvilken mandskabet står i forsvarsstyrken,

vil øvelserne dels kunne virke forfriskende, dels medvirke til, at de deltagende vedligeholder deres evne til at udholde feltlivets strabadser; øvelserne får en god mening for den enkelte soldat og vil derfor ikke føles sløvende eller irriterende.

Ved at lade forsvarsstyrken bo hjemme med enkeltmandsudrustning og ved krigsudbrudet at formere den efter det lokale forsvars princip vil man øge forsvarsstyrkens beredskab. Efter den nuværende ordning skal den første årgang være iklædt og indkvarteret på kaserne, men da den ikke har udrustningen i hjemmene, og da den ikke formeres efter et lokalt system, kan man risikere, at halvdelen af årgangen står uden våben og uden kommando under orlov, og krigsudbrudet kan komme ved orlov. Resten af forsvarsstyrkerne, fra 2. til 6. årgang, findes nu spredt ud over hele landet i deres hjemstavn, men uden våben og udrustning og uden at indgå i et lokalt alarmeringssystem. Disse årgange, der danner fem sjettedele af forsvarsstyrken, skal ved krigsudbrud først samles på kaserne og derefter iklædes, udrustes og formeres. Efter de beregninger, man har foretaget, medfører denne ordning i heldigste tilfælde, at 16 pct. af forsvarsstyrken vil være tilstede på bestemmelsesstedet 2 timer efter fjendtlighederens begyndelse. Lige indtil den 7. time vil der stadig kun være 16 pct., under orlov kun 8 pct. af forsvarsstyrken tilstede, og herefter vil resten af forsvarsstyrken langsomt komme frem. Først efter 15 timers forløb vil 100 pct. af forsvarsstyrken være indtruffet. Imidlertid vil der under den nuværende ordning opstå unormalt stærk trafik omkring det centrale mobiliseringssted, og da vejene omkring dette sted ikke er dimensioneret efter denne store trafiksammenhobning, vil de blive stærkt blokeret, både af civile og af militære køretøjer, og muligvis vil de yderligere blive beskadiget ved sabotage eller ved luftangreb. Endelig er de samlede transportveje ved denne ordning meget lange og ofte uhensigtsmæssige. De beregnede timetal for, at forsvarsstyrken kan træde i aktivitet, vil derfor antagelig aldeles ikke kunne holde. Det vil efter al sandsynlighed tage betydelig mere end et døgn, måske et par døgn, før forsvarsstyrken i sin helhed kommer i aktion ved et pludseligt angreb, og dette er en meget alvorlig anke mod den nuværende ordning.